

Dubrovnik, 14/3 95.

Draga sestra!

Lahko ste ošabni in ponositi;
ker se vam godi kakor malemu
bogu na Francoskem. Blagoslo-
va, celo darova prejimate Jan
na Jan od zgoraj, lahko se
krepate, vozite po snegu in
ledu, če hočete si napravljate
ne samo možiceljnov, temveč
hiše in tunele pod snegom.
Ali mi reveži tukaj! Vsega
tega nimamo. Samo enkrat nas
je postopal beli blagoslov,
sicer pa še dežuje štiri
mjesce skoraj neprenehoma.
Da nam niso hiše zidane iz
trdega kamna, bi goslov že
raspale.

Zato je živostarenje jako dol.
govčasno. V vrta ne morem delati,
sčasne je blatno, tk pridgam
me pa tudi ne vabi. Da bi
imel vsaj zapetje!

Boršniica mi je pisala pred par
tedni, ali mogla je i ne pisati,
ker ožirati me pač ne za-
služim, naj menje pa ad uje.
če se kdo na svetu ne peča
e babjim flavzami, sem gotovo
jaz, če kdo na svetu tuje
grehe prikriva, sem jaz; če
kdo na svetu ima in prikazuje
sveto poterpeljivost, sem
tudi jaz. Pri vsem tem pa
se mi še podmetava stvari,
od katerih še sanjal nisem.
Neka bi bolj skrbela da mi
da kadar mi gre, bi storila
bolje nego poslušati hadobne

opravljivke. O ti spačeni
svet!

Nana mi piše nenavadno malo.
Gotovo ji gre dobro krama-
rija, če ni šla kamo na roma-
nje.

Ne porabi, da je tukaj on.
Jožef. Dobro se pogostite,
vsaj to je vse, kar se more
človeku nasladiti. Ko ste
nej bolj volje, podignite
nogarce i ščite: živite jože,
mnogo lela zdravo in veselo!
Prinite vsi naše pozdrave.

Truj

breh
Kvata u Kobasicam! Franj